

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 26. Exitus Schismatis Antiocheni.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

et eisdem & legere, & regere Episcopatu Alexandrino concessum. Sæculum V.
A. C. 416.

§. XXVI.

Exitus Schismatis Antiocheni.

Dorphyrio Episcopo Antiocheno vita *Theod. V.*
functo, successerat Alexander, qui *hist. c. 35.*
tam in Professionis Monasticæ Disciplina
peregerat, paupertatis, omniumque vir-
tutum studiosus; hinc, quæ magna, qua
pollebat, eloquentia Fideles docebat, fa-
ctorum exemplo confirmabat. Exhor-
tationum suarum vi Eustathianos Secta-
tores, tam diu a reliquis Catholicis sub
Episcopis Paulino, & Evagrio separatos,
ad unionem reduxit, eamque lætitiā
adornato festo celebravit, cui similem ne-
mo viderat. Omnibus tam Clericis,
quam Laicis suæ Communionis comitan-
tibus, ad locum, quo Eustathiani conve-
nire solebant, se contulit, cumque eos
ibi cantantes invenisset, suorum voces
misceri iussit; tumque simul omnes per
forum in ripa Orontis versus magnam
Ecclesiam procedere cœperunt. Judæi, *Innoc. ep. 14.*
Ariani, paucæque Paganorum Reliquiæ, *ad Bonif.*
ad felicissimam Catholicorum concor- *Theod. III.*
diam ingemuere. Alexander omnes il- *hist. c. 5. &*
los, quos Paulinus, & Evagrius ordinave- *ibi Vales.*
rant, quemque in suo ordine, inter Cleri-
cos suos recepit. Hoc pacto Schisma An- *Sup. l. XI.*
tiochenum, quod 85. annis ab exilio S. *S. 43.*
Eusta-

Sæculum V. Eustathii, id est, ab anno circiter 339
A.C. 416. duraverat, extinctum; sequiturque,
Theod. V. circa annum 414. factum.
c. 35.

Idem S. Alexander, omnium primo
S. Joannis Chrysostomi Nomen Diptycho
Ecclesiasticis reddidit. Elpidium Laodice-
cenum, & Pappum, semper Joannis pe-
Innoc. ep. tes secutos, Episcopos agnovit, eosque
17. ad Alex. suis Ecclesiis, nullo prævio examine, in-
stituit. Inde Legatos ad Innocentium
Papam misit, qui rem exoptatissimam
nuntiarent, ejusque Communionem ex-
peterent. (*) Cassianus Presbyter S. Jo-
annis Chrysostomi Discipulus, qui tunc
Romæ versabatur, SS. Pontificis respon-
sum procurabat. Innocentius Papa, post
quam Acta, sibi ab Alexandro submissa,
examinavit, & quæ Legati affererent
audivit, omnia rata habuit; deditque ad
Alexandrum publicam epistolam, quæ
cum viginti Episcopi Italiæ subscripserint,

Epist. 15. pro Synodali haberi potest. Dedit quo-
Schisma An- que ad Alexandrum epistolam privatam,
riochenum in amicitiae signum, utque testaretur,
extinguitur. quam grata sibi accidisset ejus legatio.
Tres vicissim remisit ad eum Legatos,
Paulum Presbyterum, Nicolaum Diaconum

(*) Ex hoc loco, sicut etiam paulo inferius
ex facto Ascaffi, unitas Communionis, & Princi-
palis Ecclesiæ Romanæ etiam in Oriente Auctori-
tas comprobatur.

num, & Petrum Subdiaconum, monuit. ^{Sæculum V.}
que, ut sapissime ad se litteras dando, ^{A.C. 416.}

prioris temporis jacturam repararet. Innocentius felicem eventum Bonifacio ^{Epist. 14.}

Presbytero, Constantinopoli in aula Imperatoris Legato suo, & postmodum in Sede Petri Successori, per litteras communicavit. Acacius, Episcopus Bereensis, ex præcipuis eorum unus, qui S. Chrysostomo adversati fuerant, etiam tunc temporis ad Communionem rediit, scripsitque Papæ, significans, omnia sibi ab Alexandro acta probari, tam quod Clericos Paulini, & Evagrii recepisset, quam quod Episcopos Elpidium, & Pappum in suas Sedes reposuisset. S. Innocentius ^{Epist. 19.}

Papa rem Alexandro commisit, qui animi ejus sinceritatem examinaret, quippe præterita suspectum reddebant; consensit vero, ut in Communionem recipere-
tur, postquam mentem suam verbis coram Alexandro declarasset.

Itaque cum Pax, & Communio inter Ecclesiam Romanam, & Antiochenam essent reductæ, S. Innocentius Papa ad Alexandrum dedit epistolam Decretalem, de variis Disciplinæ capitibus agentem; nam Pontificem Alexander confu-
luerat, qua ratione abusus in Oriente, quos schismata, & hæreses foverant, tolli possent. Caput primum auctoritatem ^{Epist. 18.}
Ecclesiæ Antiochenæ respicit; juxta ^{Con-ap. Dionys.}

Hist. Eccles. Tom. V. T c cilium ^{c. 45.}

Sæculum V.
A.C. 416.

cilium Nicænum hujus Ecclesiæ jurisdictionis non solum in unam Provinciam, sed in integram Diœcesin extendebatur. *que hæc prærogativa, inquit Papa: concessa est, non tam propter ejus Magnificentiam, quam quod prima Sedes primæ Apostolorum fuit; nec ea ipsi Roma deberet, nisi illum Pastorem solummodo illud tempus habuisset, quem Roma usque in præsentem possedit. (*)* Igitur, quia Metropoli

(*) Protestans noster sciolus hic Noram pag. 218. parte IV. Die Wendung, die Innocentius in seinem Briefe gemacht, ist so, daß man an ihm einen grossen Politicus erkennen muß. Es ist leicht zu errathen, was er mir gesucht, da er die Vorrechte des Stuhls Antiochien nicht von der Stadt selbst, sondern von Petro hergeleitet. Hanc nempe rationem S. Innocentius sui Primatus reddidit, quam ante ipsum omnes. Vel ostendat Sycophauster Protestans, quis unquam ex veteribus Christianis Scriptoribus, aut ex SS. Patribus, aut quod Concilium, Primatum Pontificis ab urbe, & non a S. Petro deduxerit? Quidam Episcopi in Oriente, ut inferius Lib. XXIV. §. XXXI. videbitur Constitutionem ab Imperatore Theodosio juniore obtinuerant, in qua legebatur; si qua illi orirentur in Illyrico, deciderentur in Communione Episcoporum cum communicatione Episcoporum Constantinopolitanæ, quæ veteris Romæ prærogativa gauderet. Theodosius, deinde ab Ho-

litas auctoritate, qua gaudes singulari, or-
 dinas, judico, non oportere, ut Episcopos
 sine tuo consensu ordinari permittas. Ad
 confirmandam ordinationem eorum, qui
 in loco remoto degunt, epistolas mittes; qui
 prope sunt, si visum fuerit, ad te venire
 jubebis, ut eis manus imponas. Episcopi
 Cyprii, qui, ut Arianorum Tyrannidem
 effugerent, jam sunt in possessione, omnibus
 inconsultis, ordinandi Episcopos, canones

Tt 2

ut

torio Patruo melius informatus, hanc Constitu-
 tionem irritam voluit in hunc modum; nulla
 ratione habita eorum, quæ Episcopi nonnulli
 Illyrici Orientalis obreptitie impetrassent, anti-
 quæ Ecclesiæ Romanæ privilegia juxta Canones
 observarentur. Hæc Constitutio secunda in Ta-
 bulis Ecclesiæ Romanæ semper asservata; in Bi-
 bliothecis vero Constantinopolitanis suppressa
 est. Qua fide? nempe græca. Imperatores ju-
 ra civilia Roma Constantinopolim transferre po-
 tuerunt, Ecclesiastica non potuerunt. Sed subjun-
 git Protestans: wenn aber auch dieses richtig
 wäre, so ist das wieder was unbegreifliches,
 warum der Bischöfliche Stuhl zu Antiochien
 unter den Alexandrinischen herunter gesetzt
 worden, da doch dieser letzte weder von Petro
 gestiftet, noch diese Stadt jemals seiner Ge-
 genwart gewürdiget worden. Iterum egre-
 gie! iste Protestans nescit, quod omnes sciunt,
 S. Marcum a nemine alio, quam a S. Petro missum,
 ut Ecclesiam Alexandrinam fundaret, sicut ipse

met

Sæculum V. *ut antebac observent, id est, sub jurisdic-*
A. C. 416. *tionem Episcopi Antiocheni redeant. Ec-*

c. 2. *clesia non in omnibus mutationibus Regi-*
men Politicum imitatur; hinc una Pro-
vincia, Principe jubente, in duas divisa,
non ideo habeat duos Metropolitas, sed cus-
uetudo antiqua servetur. Clerici Ari-
norum, aliorumve Hæreticorum, qui ad

Eccle-

met in sua translatione parte I. p. 160. ex Fleury
 exscripsit. Jam vero factum Discipuli, qui ma-
 datum se mittentis exequitur, utique mittenti
 adscribendum. At S. Petrus Antiochiæ solummo-
 do ad tempus fuit. In sua Nota ad eundem locum
 part. I. p. 160. Protestans dicit: *Vielleicht haben*
wir es als eine besondere Probe göttlicher
Weisheit anzusehen, daß sie uns selbst nichts
mehr von ihm (Petro) wollen wissen lassen,
und daß die Nachrichten blosser Menschen
von ihm nicht übereinstimmen. Reflexio vel
 stupida, vel hypocritica! quæ de S. Petro ex
 Evangeliiis, ex Actis Apostolorum, & veteribus
 Scriptoribus Ecclesiasticis habemus, satis super-
 que sunt ad convincendum intellectum, ipsum ju-
 re Divino toti Ecclesiæ fuisse præpositum. Nemi-
 pe illa verba Christi subjuncta Joannis XXI. 15.
Pasce oves meas! Interpretes noster nec intelli-
 git, nec intelligere potest, extra Romanam Eccle-
 siam positus. In sua Additione de Historia Jesu
 Christi usque ad ejus Ascensionem refert part. I.
 pag. 119. illud Christi cum S. Petro Colloquium:
Petre diligis me plus his? ibid. & arguitur,
 ideo

Ecclesiam redeunt, ad nullam functionem Sacerdotii, aut Ministerii Ecclesiastici admittantur. Quamvis enim Baptismus eorum validus sit, tamen illis Gratiā non confert; () hinc est, quod eorum Laici non nisi cum impositione manuum recipiantur, ut Spiritum Sanctum accipiant. (**)*

Sæculum V.
A.C. 416.

Tt 3

S. In-

ideo Christum Dominum ter interrogasse, & Petrum ter respondisse: *quia amo te. ibid.* Damit er Christum der unverbrüchlichsten Treue dreymal nach einander versicherte, so wie er ihn dreymal verleugnet hatte. Iterum bellissime! Profecto! si Christus hac trina interrogatione nihil aliud intendisset, subjungendum fuisset: Petre! quia ter me negasti, & jam ter me confessus es, remittitur tibi peccatum tuum! sed subjunxit: *pasce agnos meos! pasce agnos meos!* pasce oves meas! *ibid.* nam cur Christus, interrogans Petrum: *Simon Joannis! diligis me plus his?* *ibid.* plus ab eo, quam a cæteris amari exigit, nisi quod plura, quam cæteris velit conferre? Tandem cur, mi Interpres Protestans! cæteris omnibus in citata tua pag. enarratis usque ad hæc verba: *pasce oves meas; hic obmutuisti, & refecasti? nempe educationis tuæ vitio caligans, hodieque oculos claudis, ne videas.*

(*) Hoc est intelligendum de adultis, Baptismum recipientibus.

(**) Quæri hic potest, de quali manuum impositione Summus Pontifex loquatur; accedo opinioni

Sæculum V.
A. C. 416.

S. Innocentius Papa Alexandro Antiocheno præcipit, ut hæc statuta aliis quoque Episcopis communicet, suamque epistolam in Concilio, si congregari possit, prælegi jubeat.

§. XXVII.

S. Chrysostomi memoria honoratur.

Cum S. Alexander Antiochenus Constantinopolim venisset, libere edicebat, famam S. Joanni Chrysostomo esse reddere.

opinionem Anonymi I. dicentis, hic non esse Questionem de Sacramentis Confirmationis, & Ordinis, sed de eo, quod Hæreticis, vel Schismaticis per impositionem manuum tribuatur Gratia Baptismi, cujus cum baptizati sunt, ob peccatum non fuere capaces. Id colligitur ex ipsis verbis S. Innocentii: *Arianos præterea, cæterasque hujusmodi pestes, quia eorum Laicos, convertes ad Dominum, sub imagine pœnitentiæ, ac S. Spiritus Sanctificatione per manus impositionem suscipimus nec Spiritum Sanctum illos habere ex illo Baptismo arbitramur.* Questio an Conversis ab aliqua Hæresi Sacramentum quidem Confirmationis, non vero Baptismi fuerit collatum, eo quod illi Hæretici Confirmationem conferre non solerent, alibi recurrit, nempe in Epistola 135. S. Leonis Papæ.

Multo difficilius est ad illud respondere: an Confirmatio ab Hæreticis collata, unquam ab Ecclesia nulla fuerit æstimata, quod argumentum S. Cypriani fuisse videtur.